

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANTHONY PARSON

ΩΣ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ...!



ΘΕΛΑ της η Μαίρη, ενώ ανέβαινε με τον άνδρα της τη μεγάλη εξωτερική σκάλα του θεάτρου, στάθηκε απότομα και κούταξε πίσω της. Κάτω στο πεζοδρόμιο, ένας νέος στεκόταν κι είχε το βλέμμα του καρφωμένο επάνω της.

—Τζιμ! φώναξε κατάπληκτη.

—Μαίρη! Σέ θρήκα επί τέλους! φώναζε ο νέος κι έσπευσε κοντά της.

—Πότε ήρθες, Τζιμ;... είπε η νέα ταραγμένη. Σε νόμιζα μέσα σ'α κατάρθα σ'η 'Αφρική. Έλα να σε συστήσω στον άνδρα μου... Ντέρεκ, ο κύριος είναι ο Τζιμ 'Ανσον για τον οποίο σου μιλήσα τόσες φορές... Δεν ήξερε πώς παντρεύτηκε, Τζιμ; πρόσθεσε η νέα νευρικά.

—Όχι, Μαίρη, πώς ήθελες να τον μάθω εκεί που θριασκόμουν!

—Και τώρα βρίσκεσαι στην 'Αγγλία;...

—Ο άνδρας της γέλασε εθθυμα κι είπε:

—'Αλλά, φυσικά, αφού τον θέλεις μπροστά σου!... 'Ακουσε, Μαίρη, εγώ πηγαίνω να θυγάλλω τα εισιτήρια. Πιστεύω να ρθθ-μαζύ μας, κ. 'Ανσον;... Όχι;... Τότε κουθενιάστε οι δυο σας ώσπου να γυρίσω;...

—Ω! Τζιμ! ψιθύρισε η Μαίρη μόλις απομακρύνθηκε ο άνδρας της. Γιατί να γυρίσης;

—Για σένα ήρθα, Μαίρη! Είπε ξη έβδομάδες τώρα που σε αναζητώ μέσα στο Λονδίνο, χωρίς να κατορθώσω να μάθω που κατοικείς. Πήγα σ' όλα τα παλιά, τα κέντρα τα δικά μας, όπου συναντούσατε άλλοτε και ρωτούσα για σένα... Τώρα καταλαβαίνω γιατί δεν σ' εύρισκα άφου...άλλαξες όνομα! Και ξέρεις, Μαίρη, η γυναίκα μου πέθανε;...

—'Η 'Ελλά πέθανε!...

—Ναι, και τώρα που είμαι ελεύθερος, έσθ ανήκεις σε άλλον! "Ω! Μαίρη, η τύχη μας καταδικάει! Χαλάσαμε τη ζωή μας για μία παρεξήγηση, παντρεύτηκε από πείσμο και πέρασα τα δυο αυτά χρόνια, μία θασανισμένη ζωή. Είχα την έλπιδα πως θα σε εύρισκα και ξανάβριζα τη ζωή μου...πώς θα με συγχωρούσε... μά τώρα είναι άργά!... Είσαι εύτυχης τουλάχιστον; 'Η Μαίρη, για ν' αποφύγν ν' απαντήση στην έρώτησή του, είπε:

—Μου είχες πη, πως δεν θα επέστρεφες ποτέ πειά! Τι ήθελες να κάνω λοιπόν;

—Θα φύγω πάλι, Μαίρη, θα θελα να σε συναντήσω ακόμα παντοτεινά... Νά, ο άνδρας σου έρχεται... Πές μου, Μαίρη, θέλεις να έρθης αύριο να με συναντήσης στο πάρκο, στην παλιά μας θέσι, το απόγευμα στις τέσσερες;

—Θά έρθω, Τζιμ! ψιθύρισε η νέα.

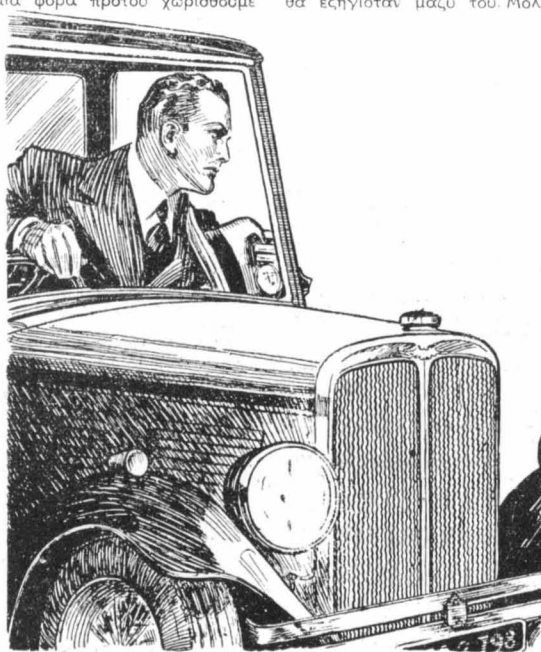
Την επομένη, οι δυο νέοι συναντήθηκαν στο πάρκο, περπατήσαν κάτω από τις δεινροστοιγίες και κατόπιν πήγαν και πήραν τό τσάι τους σ' ένα «τη-ρούμ». Σ' όλο το διάστημα, το πρόσωπο του Τζιμ είχε ένα θλιμμένο ύφος, καθώς κύτταζε την σύντροφό του.

—Δεν άλλαξες καθόλου, Μαίρη, από τον καιρό που έφυγα. Μονάχα που το γέλιο σου δεν είναι τόσο χαρούμενο όπως άλλοτε. Πές μου την αλήθεια, Μαίρη, μήπως δεν είσαι εύτυχης; Ποιός είναι αυτός ο Ντέρεκ Μάρσαλ;

—Είπε υπάλληλος σ'η γραφεία μιας 'Ατσιπολοκής 'Εταιρίας. 'Αλλά η εργασία του αυτή δεν τον ευχαριστεί. Γ' όνειρό του είναι να εργασθθ σε κανένα κινηματογραφικό στούν-τιο.

—Πές μου, Μαίρη, τον άγα-πας;

—Ω! παντρεύτηκε για ν' ακολουθήσω την συμβουλή σου! Μου είπες, πως αν παντρευόμουν, θα σε λημονούσα...Μά δεν μπόρεσα να σε ξεχάσω, Τζιμ!



—Πήγαμε στον άνδρα σου, Μαίρη, και προσπάθησε να λημονήσης!...

Φοβερά παραγμένος ο Τζιμ, σηκώθηκε και της είπε:

—Πάμε έξω, Μαίρη, στενοχωρούμαι εδώ μέσα! Θέλεις να πάρουμε μία θάρκα και να κάνουμε έναν περίπατο στον ποταμό, όπως κάναμε άλλοτε;

Πρόθυμη η Μαίρη, σηκώθηκε και τον ακολούθησε.

Από αυτή την ημέρα οι δυο νέοι περνούσαν τ' απογεύματα μαζί. 'Επαιρναν πρώτα το τσάι τους, στο μικρό, ήσυχο «τη-ρούμ», κατόπιν πήγαιναν στον ποταμό με τη θάρκα ή με το αυτοκίνητο σε μακρινούς εξοχικούς περιπάτους. 'Η ώρες περνούσαν γρήγορα, σαν μέσα σ' ένα όνειρο. Καμιά φορά, οι δυο νέοι, πιασμένοι από το χέρι, έμεναν σιωπηλοί, για πολλή ώρα, θυσιμένοι στους συλλογισμούς τους. 'Ησαν εύτυχεις, γιατί θρισκότουσαν μαζί, ο ένας κοντά στον άλλον, κι αυτό τους ήταν αρκετά! Κι' ο Τζιμ ανέβαλε από εβδομάδα σε εβδομάδα, την αναχώρησή του.

Τέλος, μία μέρα είπε αποφασιστικά:

—'Ακουσε, αγαπημένη μου, αυτό δεν μπορεί να εξακολουθήσει έτσι. Κάτι πρέπει να γίνει. 'Αλλά τί;...

—Αυτό αναρωτιέμαι κι' εγώ, έβδομάδες τώρα!

—...'Η μόνη λύσις, είπε ο νέος, είναι να φύγουμε μαζί. Θά έρθης μαζί μου στην 'Αφρική. Πρέπει να ιδω τον Μάρσαλ και να εξηγηθώ μαζί του! 'Α! είναι «τζέντλεμαν», όπως τον φαντάζομαι, δεν θα θελήση να σε κρατήσει παρά τη θέλησή σου και θα σου δώση το διαζύγιο... Μαίρη, πρέπει να φύγω μόνος μου ή να έρθης μαζί μου. Διάλεξε!

—'Αλλά, Τζιμ, τί θα πη ο κόσμος; Είναι σωστό ν' αφήσω τον άνδρα μου; Νομίζω πως η συνειδησίς μου θα με τύπη και δεν θα μ' αφήση να νιώσω την εύτυχία μου! "Ω! πόσο είμαι δυστυχής!

—Ωστε, προτιμάς να φύγω μόνος μου;

—Θά πεθάνω τότε, Τζιμ!

Και τ'ά μάτια της νέας θούλωκωσαν.

—Τότε πρέπει να είσαι λογική, άσπη μου! Δεν είναι σωστό να εξακολουθής να ζής με τον Ντέρεκ αφού αγαπάς έμένα. Τί θα πη ο κόσμος; Αυτό, λίγο μάς ενδιαφέρει! Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς, αυτό είναι το μόνο που λογαριάζεται! Κι' ο άνδρας σου δεν πρέπει να ξεχνά πως έμένα αγαπούσε προτού τον γνωρίσεις... Πρέπει να διαλέξης, Μαίρη! 'Ακουσε να σου εξηγήσω το σχέδιό μου...

Τότε ο Τζιμ είπε, πως το προτιμώτερο ήταν να φύγουν την επομένη, μακριά από το Λονδίνο. Θά την πήγαινε στο πατρικό σπίτι του, το «Βέιλ-Έντ-Γάουερ». Εκεί η οικογένος, η οποία τον είχε μεγαλώσει, θα την περιποιόταν, ενώ εκείνος θα επέστρεφε άμέσως στο Λονδίνο, θα συναντούσε τον Ντέρεκ και θα εξηγούται μαζί του. Μόλις θα έπαιρναν το διαζύγιο, θα γινόταν ο γάμος τους κι' άμέσως θα έφευγαν για την 'Αφρική. 'Ετσι έμεναν σύμφωνοι.

Την επομένη, οι δυο νέοι συναντήθηκαν στο σταθμό κι' έφυγαν. Είχε θραυδάσει πειά, όταν έβθασαν στον μικρό, διάμεσο σταθμό του Πίρντεν, όπου ο Τζιμ είχε ειδοποιηθεί να τους περιμένη έν' αυτοκίνητο.

Μά το αυτοκίνητο δεν θρισκόταν εκεί. Τότε ο νέος θέλησε να τηλεφωνήση, αλλά τηλεφώνω δεν υπήρχε και το τηλεγραφείο είχε κλείσει πειά. Κι' όπως τους πληροφορήσε ο σταθμάρχης, άλλο τραίνο δεν περνούσε από κεί ως την επομένη. Τους είπε όμως πως λίγο πιο πέρα υπήρχε ένα μικρό παιδοχείο, όπου πιθανόν θα εύρισκαν τροφή και ένα δωμάτιο για να περάσουν τη νύχτα.

—Συγχωρέσε με, Μαίρη! Ε-λεγε ο νέος, ενώ πήγαιναν στο παιδοχείο. Τό λάθος είναι δικό μου, έπρεπε να είχαμε έρθθι με αυτοκίνητο.

'Αλλά η απελπισία του Τζιμ κορυφώθηκε, σαν έβθασαν στο γάνι. Ούτε φαγητό υπήρχε, ούτε δωμάτιο για ν' αναπαυθθ η Μαίρη. Μονάχα σε μία άκρη της κουζίνας, η οποία χρσίουμε κι' ως τραπέζαρια, υπήρχε ένας ξεκοιλιασμένος καναπές.

—Ο Ξενοδόχος κύτταξε ελρ-

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

Το μεγάλο όνειρο κάθε νέας ήταν πάντα η αποκατάστασις της. Κοπέλλες φτωχές και πλούσιες όνειρεύονται τον ιδανικό νυμφίο, τον σύζυγο που θάρρη μία μέρα να τις πάρη, που θα γίνει ο σύντροφος της ζωής των, με τον οποίο θα διατρέξουν μαζί τον μακρινό και δύσκολο δρόμο του βίου των. Τον σύζυγον αυτόν άλλες τον όνειρεύονται και τον θέλουν ωραίο και γοητευτικό, σαν το βασιλόπουλο του παραμυθιού, άλλες φρόνιμο και έναυτο, άλλες εργατικό και δραστήριο, άλλες φτωχό, για να δημιουργήσει μόνος του και με τη βοήθειά τους μία κατάστασι, άλλες πλούσιο, για να απολαύσουν μαζί όλες τις ηδονές της ζωής, άλλες ξανθό, άλλες μελαχροινό, άλλες ψηλόν, άλλες μέτριον κλπ. κλπ.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

Έχοντας υπ' όψει του το μεγάλο αυτό όνειρο των δεσποινίδων, τους άνοιξε από σήμερα τις σελίδες του, για να διατυπώσουν σ' αυτές :

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ. ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, ΣΥΖΥΓΟΣ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;

Το «Μπουκέτο» θα δημοσιεύση τις απαντήσεις των νεαρών

αναγνώστριών του, ή όποιες πρέπει να είναι :

**ΣΑΦΕΙΣ
ΚΑΘΑΡΟΓΡΑΜΜΕΝΕΣ
ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΕΚΤΕΝΕΙΣ**

Η πέντε επιτυχέστερες εκ των απαντήσεων, ή πιά εξυμνες και ή πιά λογοτεχνικά γραμμένες,

ΘΑ ΒΡΑΒΕΥΘΟΥΝ

Η πρώτη επιτυχής απάντησις θα πάρη ως βραβείο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Ευρωπαϊκό) ΑΞΙΑΣ 400 ΔΡΧ. ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Η δεύτερα ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ ΑΞΙΑΣ 175 ΔΡΧ ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ ΕΚ ΤΟΥ κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Η τρίτη ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Εύρωπαϊκής), ΑΞΙΑΣ 150 ΔΡΧ.

Η τετάρτη ΘΑ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Και ή πέμπτη θα πάρη ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΗ. Επίσης θα δημοσιευθούν ή φωτογραφίες των δεσποινίδων που θα βραβευθούν.

Αι απαντήσεις γίνονται δεκτές από σήμερα, θ' αρχίσουν δε δημοσιεύμεναι από του προσεχούς φύλλου.

Αι απαντήσεις των αναγνώστριών μας θα εικονογραφούνται καταλλήλως υπό του εκτυπογράφου του «Μπουκέτου» κ. Γ. Γρηγόρη.

Παρακαλούνται ή αγαπητές αναγνώστριές μας να σημειώνουν στη γωνία του φακέλλου τη λέξη «ΚΑΜΠΑΝΙΑ».

νικά το ζεύγος και κατόπιν είπε:

—Λυπούμαι αν ή κυρία κακοπεράσει απόψε...Τί να σ'ς φέρω; —Μά, αφού δέν υπάρχει φαγητό, φέρε μας αγγά, τυρί, ψωμί, δτι έχεις πρόχειρο! είπε ο Τζίμ.

Στενωχωρήμενη, αμίλητη, ή Μαίρη, έφαγε το λιτό δείπνο τους. Προσπαθούσε να φανή ψύχραιμη, αλλά παρ' όλη τη θέλησή της, τά μάτια της γεμίζαν δάκρυα. "Ο Τζίμ, όσο έβλεπε την ταραχή της, τόσο πιο πολύ στενωχωριόταν. Πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του χέρια και προσπάθησε να την εθαρρήνη.

—Μαίρη, αγαπημένη μου, λυπούμαι κατάκαρδα γι' αυτό που μ'ας συνέβη. 'Αλλά κάνε υπομονή! Λίγες ώρες είναι και θα περάσουν κι' αύριο θα ξεγιάσεις την άπομνην περιπέτειά μας!

—Τό έρω, Τζίμ! 'Αλλά ντοέπομαι... Δέν είδες τά ειρωνικά θλέμματα του ξενοδόχου; Μοφ φαίνεται πως αύριο όλος ο κόσμος θα μέ κυττάζη ειρωνικά! "Ω! Τζίμ, είναι φοβερό! Δέν θα μπορέσω να σέ ακολουθήσω! "Οχι, όχι, δέν μπορώ!...

"Αφθονα δάκρυα κυλούσαν στά μάγουλα της νέας. Τότε ο Τζίμ, μέ φανερή ταραχή, άλλα αποφασιστικά, είπε:

—Αφού είναι έτσι, Μαίρη, θα επιστρέψουμε στό Λονδίον. Τώρα, αμέσως θα πάω πεζή ως τό Στέιντον. 'Εκει πιστεύω να βρω αυτόκιντο. Μή κλαίς, αγαπημένη μου... "Ηταν γραφτό φαίνεται να μ'ην ένωθούμε ποτέ.

Δυό άτέλειωτες ώρες, δυό αιώνες για ή φτωχή Μαίρη, πέρσαν όσπου να επιστρέψη ο Τζίμ. Μέ τό κεφάλι άκουμπισμένο σ'τον τοίχο, είχε άποκοιμηθή, όταν επιτέλους έβασαν. Την έύηνησε κι' αμέσως εκείνη τον άκολουθήσε.

Μονάχα σάν έφθασαν στό Λονδίον, ο Τζίμ ρώτησε.

—Θέλεις να σέ συνοδεύσω ως τό σπίτι σου, Μαίρη;

—"Οχι, Τζίμ, μονάχα ως την άκρη του δρόμου!

Σέ λίγο τό αυτόκιντο στάθηκε. "Ο Τζίμ άνοιξε την πόρτα, λέγοντας:

—Φθάσαμε, Μαίρη!...

Και μέ φωνή εντυμένη από συγκίνησι ο νέος, πρόσθεσε:

—Δώσε μου ένα φιλι άκόμα, αγαπημένη μου, θα είναι τό τελευταίο, γιατί οι δρόμοι μας χωρίζουν έδώ κι' έγω θα τραθή-ξω τώρα μόνος μου ως...την άκρη του δρόμου!...

Μέ λυγμούς ή Μαίρη ρίχτηκε στην άγκαλιά του και νευρικά φώναξε:

—"Οχι! Τζίμ, όχι! Δέν θα μπορέσω πιά να ζήσω χωρίς έσένα. Πάρε με μαζί σου! 'Εσένα μονάχα αγαπώ!...

—Δοκιμάσαι και άποτύχαμε, Μαίρη! είπε ο νέος σοβαρά. Δέν ήταν πεπρωμένο, φαίνεται! Πήγαμε σ'τον άνδρα σου, Μαίρη, και προσπάθησε να λημονήσης!...

"Αργά, ή Μαίρη, κατέβηκε από τό αυτόκιντο και προτοφ άπομακριυθή, πνίγοντας τους λυγμούς της είπε:

—Σ' αγαπώ, Τζίμ, και θα σ' αγαπώ πάντοτε! "Ο Θεός μαζί σου! Μή μέ ξεγιάσεις, όπως κι' έγω δέν θα σέ ξεγιάσω ποτέ!...

Μέ βαρεία καρδιά ο Τζίμ επέστρεψε στό ξενοδοχείο του. Διέσχισε τό χώλ κι' έτοιμαζόταν να μπη στό άσανσέρ για να πάη στή κάμαρά του, όταν ένας υπηρέτης τον πλησίασε και του είπε πως κάποια κυρία τον ζητούσε αμέσως στό τηλέφωνο.

—Μιά κυρία! σκέφθηκε ο Τζίμ. Μή τυχόν συνέβη τίποτε δυσάρεστο στή Μαίρη;

Τρομερά άνήσυχος, έσπευσε στό τηλέφωνο και πήρε τό άκουστικό. "Ηταν πράγματι ή Μαίρη. "Αλλά ή φωνή της άκούγεται χαρούμενη.

—Τζίμ! έλεγε ή νέα. 'Εσύ είσαι; "Ακουσε! Κάτι άπίστευτο! "Ανέλπιστο!...

"Ο άνδρας μου, ο Ντέρεκ...έφυγε! Βρήκα ένα γράμμα του. Φαίνεται πως άντελήφθη την άγάπη που μ'ας σ'νέει και μου γράφει πως φεύγει για τό Χόλλυγουντ, όπου του έδωσαν μια καλή θέσι σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο... Και άκουσε κάτι άλλο Τζίμ!... "Ο Ντέρεκ έφυγε μέ μια ήθοποιό του κινηματογράφου και μου δίνει τό διαζύγιο!... "Ω! Τζίμ! Σέ λατρεύω και σέ περιμένω αύριο πρωτ-πρωτ! Καλή νύχτα, Τζίμ!

—Τελειώσατε, κύριε; ρώτησε ο θυρωρός.

—Ρωτάς αν τελειώσα; είπε ο Τζίμ σαστισμένος άκόμα, τρελός από εντυχία. "Οχι, φιλε μου, τώρα αρχίζω...και σέ παρακαλώ να μέ ζυτηήσετε χωρίς αύριο τό πρωτ!

—Τί ώρα θέλετε να σ'ας ζυτηήσουν, κύριε;

—Μά...μόλις ξημερώση ή μέρα!